

Cuprins

Începutul	9
Capitolul 1. Cântecul convoiului	11
Capitolul 2. Cântecul Mariei Descântata	33
Capitolul 3. Cântecul convoiului	57
Capitolul 4. Cântecul lui Avram Răspopitul	75
Capitolul 5. Cântecul convoiului	90
Capitolul 6. Cântecul lui Silip Călăul	100
Capitolul 7. Cântecul Mariei Descântata	121
Capitolul 8. Cântecul micii prințese bizantine	134
Capitolul 9. Cântecul convoiului	169
Capitolul 10. Cântecul lui Gădălin Ucenicul	178
Capitolul 11. Cântecul lui Avram Răspopitul	206
Capitolul 12. Cântecul proscrișilor	236
Capitolul 13. Cântecul convoiului	278
Capitolul 14. Cântecul lui Silip	286
Capitolul 15. Cântecul lui Gădălin	293
Sfârșitul	297
<i>O pagină de istorie . . . . .</i>	<i>299</i>

Simona ANTONESCU

Fiction-Ltd

Ultima cruciadă

roman

POLIROM
2019

Capitolul 1

Cântecul convoiului

Drumul către casă sfârșea de puteri convoiul. Asediul durase mai mult decât toate așteptările lor și decât merindele. În spate, odată cu gloata care înconjura căruțele pentru corturi și butoaiele cu apă, veneau armurile cavalerilor. În cele dintâi luni, bărbații le purtaseră zi de zi peste feșele groase de pânză împâslită care le înfășurau picioarele și peste cămășile de zale care le apărau piepturile.

Pe sub platoșele purtând crucea Sfântului Imperiu Roman, pielea lor înflorise în bășici cât unghia, care săpaseră pe alocuri răni în carne.

Convoiul ducea acasă trupurile celor căzuți. Nu pe toate, căci multe rămăseseră pe câmpul fostelor lupte, la picioarele cetății pe care o apăraseră. Cei care luptaseră cu vitejie pentru apărarea creștinătății, dar mai cu seama pentru pământul care le fusese promis la întoarcerea acasă, rămăseseră pe malurile sârbești ale Dunării. Parte din ei fuseseră îngropați, parte arși pe ruguri, atunci când devenise limpede că nu vor izbuti să-i îngroape pe toți, iar cei dintâi căzuți, așternuți primii pe fața pământului și la care supraviețuitorii ajunseseră ultimii, se aflau și acum tot pe locul unde căzuseră. Nu mai avuseseră vreme să se ocupe de ei. Convoiul plecase, lăsând milei cerului rămășițele luptătorilor.

De-a lungul malurilor Dunării curgeau două convoaie: al celor vii și al celor morți. Ultimul era mult mai mic: numai unsprezece trupuri îmbălsămate și înfășurate în feșe de cânepă mirosind dulce-înțepător a scorțișoară și a lapte de var – trupurile nobililor pentru care familiile plăteau bani grei ca să-i primească înapoi, să-i îngroape acasă, dovadă celor care vor veni că pământul este al lor.

Despresuraseră cetatea, ieșind biruitori de sub asediu, în marșea dinaintea sărbătorii Sfântului Apostol Iacob, în miezul fierbinte al verii, dar rămăseseră la locul izbânzii încă trei luni, după obicei, pentru ca stăpânirea lor asupra cetății să fie limpede oricărui dușman. Așa se face că porniseră la drum către casă în buza iernii, la începutul lui Brumar, chiar de Sărbătoarea Tuturor Sfinților, Luminăția, când orice bun catolic îi slăvește pe martirii creștinătății, știuți și neștiuți.

Unii găsiseră în asta semn rău. Nu trebuiau slăviți oare și morții de pe catafalcurile rânduite în fața convoiului? Nu se cuvenea mai degrabă să mai rămână pe loc încă o zi, pe care să o petreacă în rugăciuni, cu lumânări aprinse la căpătâiele cavalerilor martiri?

Alții vedeau aici semn bun. La întâi al lui Brumar, acasă în Ardeal se aprindeau dintotdeauna lumânări la toate mormintele din țintirim, așa fel ca sufletele morților să fie călăuzite către casa lor cea veșnică din ceruri. Ce altă zi mai potrivită se putea găsi pentru începerea drumului către casă al cavalerilor căzuți în ultima cruciadă?

La sfârșitul celei dintâi zile de drum însă, pe când întunericul cobora peste tabăra așezată la intrarea în Panciova, lovira tâlharii. Se strecuraseră prin stufărișul bătut de vânt de pe malurile Dunării, cu mișcările acoperite de șoaptele trestiiilor și cu mirosurile trupurilor purtate de ape, așa fel că străjile lăsate pe lângă catafalcuri nu-i simțiră.

Cele unsprezece trupuri fuseseră așezate roată, la oarecare depărtare de grosul taberei, pentru ca focurile să nu bată până la ele, iar căldura să nu le strice. Proscrișii convoiului primiseră poruncă să se îngrijească de cavalerii care se întorceau acasă pe scuturi. În vreme ce toți ceilalți își isprăviseră munca, ei abia și-o începeau. Avram Răspopitul, zis și Voicu, făcu semn lui Lupu și lui Corbu să deshame caii și porunci scurt Mariei să scoată uleiurile de cimbru și oțeturile cu care ștergeau trupul din fruntea convoiului.

Nevăzuți ca umbrele nopții, tâlharii ieșiră din spatele trestiiilor și se apropiară de catafalcuri. Departe, în cealaltă tabără, a viilor, se scotea apă din Dunăre și se puneau la fiert zeturile care aveau să sature cruciații. Lupu și Corbu, încă niște băietani cu apucături smintite, încălecaseră pe doi dintre caii deshămați și-i mânau cu chiote pe toți ceilalți la Dunăre, ca să-i adape.

Numai Maria Descântata se afla lângă trupul de pe scut atunci când tâlharii se iviră la doi pași de ea, sticlind scurt spadele în bătaia lunii. Unul o înlănțui din spate cu brațul, astupându-i gura și nările cu palma și potrivindu-i pe pielea caldă a grumazului lama rece a spadei scurte. Fără porunca minții, mâna în care femeia ducea o glăjiță zvâcni peste umăr, aruncând în ochii atacatorului său oțetul pregătit pentru îngrijirea mortului. Furul scăpă un urlet și își prinse ochii în mâinile amândouă, apăsându-i cu putere, în nădejdea că focul care îi ardea se va ostoi astfel. Ceilalți tocmai rostogoleau trupul înfășurat în fâșii de pânză de pe catafalcul său pe o targă împletită din nuiiele pe care o aduseseră cu ei.

Maria Descântata, căreia îi spuneau și Hăruița, își prinse repede poalele și alergă către tabăra viilor, despiciând noaptea cu strigătele ei:

— Hoții! Hoții la morți!

Cel care o atacase încă se mai zvârcolea în iarba moale de pe malul Dunării, cu palmele apăsate pe ochii arși și scrâșnind amarnic din dinți, atent să nu scape vreun vaiet, când tovarășii săi îi împlântară o spadă în piept, găsind cea mai scurtă rezolvare a acestei încurcături, apoi potriviră trupul îmbălsămat pe targa din nuiele și porniră în grabă către barca ascunsă în stufăriș.

Din locul lor de adăpat, Lupu și Corbu mână ră toți caii afară din apă, cu chiote sălbaticе, descumpănind preț de o clipă tâlharii care se lipsiră de barcă și-și căutară scăparea către păduricea de sălcii din apropiere. Le tăiară calea Silip Călăul, Avram și Maria Descântata, pe care cu niciun chip nu o putuseră ține departe de miezul lucrurilor. Purtau făclii deasupra capetelor și spadele le erau ridicate. Din spatele lor sosea alergând toată garda convoiului, o sută de oameni înarmați care nu mâncaseră încă pe ziua aceea.

Tâlharii își apărară prada cu hotărâre. Se așezară iute cu spatele la trupul îmbălsămat și atacă primii, ca să scurteze așteptarea. Silip Călăul doborî doi dintre ei. Le prinse încheietura dreptei în cleștele pumnului său, oprind înaintarea spadei, și își strecură cu meșteșug vârful cuțitului în jugulara stângă. Răsuci apoi scurt, scoase cuțitul și repetă mișcările asupra celui de-al doilea dușman. La sfârșit șterse lama de umărul tâlharului căzut și plescăi, simțind pe limbă gustul coclit al sângelui, așa cum i se întâmpla de fiecare dată. Fălcele lui flasce, de om bătrân, se așezară mulțumite în jurul grumajilor. Silip Călăul avea cele mai mari fălci pe care le văzuseră vreodată camarazii săi, câte douăzeci de uncii de grăsime și piele de fiecare parte a grumazului, ca un guler împărătesc.

Avram Răspopitul prinse un tâlhar în luptă dreaptă și-l strânse în brațele ce ieșeau, nefiresc de puternice,

din rasa murdară și deșirată pe la poale, până când viața din el cedă cu un sunet de surcele frânte.

Ultimul se aruncă în apele Dunării, care salva pe oricine, fără să aleagă tabăra sau credința căreia i se închina. Lupu și Corbu săriră după el cu voioșia anilor lor puțini, gata să-și afle joaca oriunde. Întunericul îi înghiți pentru o vreme, apoi cei doi băietani se întoarseră, înotând liniștit în apele negre ca smoala.

— Voi mergeți în tabăra mare, la focuri, ca să vă uscați hainele, vorbi către ei Avram Răspopitul. Noi o să urcăm trupul înapoi pe scut și o să ne apucăm de treabă. Găsiți și pe Gădălin Ucenicul și aduceți-l la mine.

Împărțea porunci cu glasul coborât, ca și cum ar fi fost taine, întărindu-le cu gesturi scurte și hotărâte. Garda convoiului se retrase spre tabăra din care răsunau liniștitor sunetele serii. Maria Descântata, zisă și Hăruița, se ivi lângă umărul lui. Îndârjirea de adineaori i se topise și privirile ei deveniseră din nou leneșe, lipsite de interes pentru lumea aceasta, ca și cum toate lucrurile grave din viața ei se întâmplaseră deja.

— A mai rămas oțet? o întrebă Avram Răspopitul, zis și Voicu.

— Nu, răspunse femeia în vreme ce-și desfăcea șnurul scufiei cânepii care-i acoperea urechile și capul până la ceafă. L-am aruncat în ochii ăluia.

Fără să bage de seamă privirile bărbaților din jurul ei, Maria își scoase scufia sărăcăcioasă, pe care acasă nu ar fi purtat-o cu niciun chip, și-și lăsă la vedere părul ei diavolesc, roșu ca lumina soarelui la apus, lung și cârlionțat de la rădăcină până la vârfuri. Locul se luminează, iar bărbații se rușinară de gândurile lor, nu pentru că ar fi fost din cale-afară de cuvioși, ci pentru că Maria Hăruița avea acasă copii numai cu puțin mai

mici decât smintiții de Lupu și Corbu, iar obârșiile ei păreau a fi cu mult peste ale lor, după cum începuseră să priceapă de la o vreme.

Se mulțumiră să privească ce li se arăta și să se întrebe, pentru a mia oară, cine era femeia aceasta și cum ajunsese ea printre proscrișii convoiului, alături de ei?

— În seara asta o să-l ștergem cu fiertură de calomfir. Merg să caut buruiana, mai spuse Maria, apoi se depărtă către păduricea de sălcii din spate.

Noaptea o înghiți încet, începând de la poale și terminând abia într-un târziu cu părul ei diavolesc.

— Uite! țâșni lângă ei glasul răgușit al lui Gădălin, pe care pesemne că cei doi băieți îl aflaseră rătăcit cine știe pe unde și-l aduseseră înapoi.

Mâna lui ridicată cu degetul întins arăta în noapte, pe urmele femeii.

— Uite! Uite! repeta el din ce în ce mai agitat, căutând cu privirea când la Silip Călăul, când la Avram. Uite cum părul ei se lungește, crește până la călcăie și se împletește cu corzile sălciilor! Păduricea se înroșește de la părul ei, uite!

— Mă, bolândule! îi croi Silip o palmă peste ceafă, scoțându-l din nălucirile care i se arătau. Apucă de targă și ajută să ridicăm trupul înapoi și nu ne mai amăgi cu spurcăciunile tale!

— Era adevărat, îi strecură Gădălin Ucenicul în șoaptă, mai târziu, în vreme ce așezau trupul la locul său.

— Nu era adevărat, îi răspunse liniștit Silip Călăul.

În tabăra mare, cavalerii rămași în viață în urma luptelor purtate închinau trist bărdăcuțe în care se afla apă. Nu mai văzuseră o lacrimă de vin de multă vreme. Scutierii ridicaseră numai câteva dintre corturile din căruțe, pentru nobilii cei mai subțiri, pe care nicio cruciadă nu avea să-i învețe să doarmă sub cerul liber.